

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES 31.082/1

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 20 december 2001 door de Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de organisatie van de gasmarkt", heeft op 1 februari 2001 het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet bevat in de eerste plaats een aantal bepalingen betreffende de distributie van aardgas in het Vlaamse Gewest. Die bepalingen beogen uitvoering te geven aan de richtlijn 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas, die de gedeeltelijke liberalisering van de interne aardgasmarkt van de Europese Gemeenschap beoogt. Daarnaast bevat het ontwerp bepalingen betreffende de bevordering van milieuvriendelijke energieopwekking, vormt het de bij artikel 27 van het decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt opgerichte "reguleringsinstantie" om tot de "Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt" (afgekort "VREG"), en voert het een heffing in op de exploitatie van een aardgasdistributienet.

2. Hoofdstuk I van het ontwerp bevat een aantal definities van begrippen die in het ontwerp voorkomen.

3. Hoofdstuk II bevat bepalingen betreffende het beheer van de aardgasdistributienetten. Dat beheer wordt waargenomen door netbeheerders met rechtspersoonlijkheid, die voor een hernieuwbare termijn van twaalf jaar worden aangewezen door de VREG, in de regel op voorstel van de gemeenten of de verenigingen van gemeenten in het geval dat het betrokken distributienet geheel of gedeeltelijk eigendom

.../...

is van een gemeente of van een groep van gemeenten (artikelen 3 en 5). De voorwaarden waaraan de kandidaat-netbeheerders moeten voldoen, worden door de Vlaamse regering na advies van de VREG bepaald met inachtneming van de in het ontworpen decreet opgenomen criteria (artikel 4, § 1).

De netbeheerders staan in voor de exploitatie, het onderhoud en de ontwikkeling van de aardgasdistributienetten en zorgen ervoor dat de krachtens het ontworpen decreet opgelegde openbardienstverplichtingen worden nageleefd (artikel 7, § 1).

De VREG stelt een technisch reglement op voor het beheer van de aardgasdistributienetten, de toegang ertoe en de vereisten voor het aanleggen van directe leidingen (artikel 8).

4. Hoofdstuk III bevat bepalingen betreffende de toegang tot de aardgasdistributienetten. Er wordt bepaald (artikel 12) welke afnemers worden of kunnen worden beschouwd als "in aanmerking komende afnemers", dat zijn afnemers die het recht hebben om contracten voor de levering van aardgas te sluiten met de producent, leverancier of tussenpersoon van hun keuze. Iedere netbeheerder dient de tarieven voor de toegang tot zijn net en voor de ondersteunende diensten die hij levert, bekend te maken (artikel 11, § 1), terwijl de VREG een gedragscode voor de toegang tot het net vaststelt (artikel 14). Voorts wordt bepaald in welke gevallen een netbeheerder de toegang tot het aardgasdistributienet dat hij beheert, kan weigeren (artikel 11, § 2).

.../...

Tot slot wordt de zogenaamde wederkerigheidsclausule uit richtlijn 98/30/EG overgenomen door te bepalen dat de Vlaamse regering, na advies van de VREG, tegen de door haar bepaalde voorwaarden de Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, kan machtigen om de toegang tot het aardgasdistributienet te beperken of te verbieden voor de invoer van aardgas afkomstig van andere lidstaten van de Europese Gemeenschap en die bestemd is voor in het Vlaamse Gewest gevestigde in aanmerking komende afnemers, voorzover de afnemer, indien hij in de lidstaat van de betreffende leverancier zou zijn gevestigd, geen in aanmerking komende afnemer zou zijn krachtens de regelgeving van deze lidstaat (artikel 13).

5. Hoofdstuk IV handelt over de vergunningen voor de levering van aardgas aan de in aanmerking komende afnemers. Die leveringsvergunningen worden door de VREG toegekend (artikel 15, § 4), op grond van de door de Vlaamse regering op advies van de VREG bepaalde criteria (artikel 15, § 5, 1°).

6. Hoofdstuk V betreft de toelatingen voor de aanleg van een aardgasleiding, dienstig voor de uitbouw van een aardgasdistributienet en van een directe leiding. Het vaststellen van de criteria op grond waarvan die toelatingen worden verleend en de aanvraagprocedure voor die toelatingen, worden door de Vlaamse regering vastgesteld (artikel 16).

.../...

7. Hoofdstuk VI houdt een regeling in van de openbare-dienstverplichtingen die de Vlaamse regering, na advies van de VREG, kan opleggen aan de netbeheerders (artikel 17, 1°) en aan de houders van een leveringsvergunning (artikel 17, 2°).

8. Hoofdstuk VII bevat bepalingen ter bevordering van milieuvriendelijke energieopwekking. Daartoe wordt aan de Vlaamse regering de mogelijkheid geboden om een systeem van "groenewarmtecertificaten" in te stellen waardoor de houders van een leveringsvergunning en de netbeheerders verplicht worden een minimum aandeel van hun verkoop aan eindafnemers in het Vlaamse Gewest te betrekken uit hernieuwbare energiebronnen.

9. Hoofdstuk VIII handelt over de "Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt", die in de plaats komt van de reguleringsinstantie opgericht bij artikel 27, § 1, van het decreet van 17 juli 2000.

Die instantie ontwikkelt onder meer mechanismen voor regulering, controle en transparantie van de Vlaamse aardgasmarkt. Zij heeft een algemene taak van toezicht en controle op de toepassing van de regelgeving en een regulerende en raadgevende taak (artikel 23, eerste lid). Die taken worden nader in het ontwerp omschreven (artikel 23, tweede lid).

De reguleringsinstantie bestaat voortaan uit vijf in plaats van uit drie beheerders (artikel 24).

.../...

10. Hoofdstuk IX stelt een heffing in op de exploitatie van een aardgasdistributienet vanaf een door de Vlaamse regering te bepalen datum.

Die heffing, die in beginsel is verschuldigd door de aardgasnetbeheerders (artikel 27), wordt berekend op een hoeveelheid aardgas uitgedrukt in gigawattuur calorische bovenwaarde, die gelijk is aan de hoeveelheid die jaarlijks wordt geïnjecteerd op het betrokken aardgasdistributienet, verminderd met de hoeveelheid die jaarlijks vanuit dit aardgasdistributienet op een ander aardgasdistributienet wordt geïnjecteerd (artikel 26, tweede lid).

Het ontwerp bepaalt het tarief van de heffing (artikel 28 en 29) en bevat nadere regels betreffende de vestiging van de aanslag (artikelen 30 tot 34), de controle en het onderzoek in verband met de toepassing van de heffing (artikel 35), het administratief beroep ertegen (artikel 36), de ambtshalve heffing, de administratieve geldboete en het dwangbevel bij niet-betaling van de heffing (artikelen 37 tot 40).

11. Hoofdstuk X betreft de sancties op de niet-naleving van het decreet of van zekere bepalingen ervan. Het gaat zowel om strafsancties (artikel 42), als om administratieve geldboeten, die door de VREG worden opgelegd (artikel 43, § 1). Wat die laatste sancties betreft, wordt de procedure tot oplegging ervan bepaald en wordt voorzien in een schorsende beroepsprocedure bij de rechtbank van eerste aanleg voor wat betreft die sancties waaromtrent de VREG een appreciatiebevoegdheid heeft (artikel 43, § 4).

.../...

12. Hoofdstuk XI bevat een aantal slot- en overgangsbepalingen en een artikel dat de Vlaamse regering de bevoegdheid verleent om de datum te bepalen waarop de verschillende bepalingen van het ontworpen decreet in werking treden.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 1

Artikel 29, tweede lid, van richtlijn 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas, die door het ontworpen decreet in het interne recht wordt omgezet, schrijft voor dat wanneer de lidstaten omzettingsbepalingen aannemen, ofwel in die bepalingen wordt verwezen naar de richtlijn, ofwel dat die verwijzing bij de officiële bekendmaking geschiedt.

Teneinde aan dit voorschrift te voldoen, zou aan artikel 1 een tweede lid kunnen worden toegevoegd waarin naar die richtlijn wordt verwezen.

Artikel 2

1. De vermeldingen "1.", "2.", "3.", enzovoort dienen te worden vervangen door de vermeldingen "1°", "2°", "3°", enzovoort.

.../...

2. In punt 27 (beter "27°") dient de referentie aan de wijzigende wet van 29 april 1999 te worden weggelaten zo men beoogt ook te verwijzen naar de latere wijzigingen die de wet van 12 april 1965 zou ondergaan.

Artikel 4

Men schrijve in artikel 4, § 2, "bedoeld in § 1, 4°," in plaats van "bedoeld in artikel 4 § 1 4°".

Artikel 7

1. Artikel 7, § 2, kan uiteraard geen afbreuk doen aan het gegeven dat van zodra een gebonden afnemer voldoet aan de criteria om als een in aanmerking komende afnemer te worden beschouwd, hij volledig vrij is om een gasleverancier te kiezen. Teneinde elk misverstand hieromtrent te vermijden, kan de in artikel 7, § 2, vervatte regeling beter als een verplichting in hoofde van de leveranciers worden geformuleerd.

2. Men schrijve in artikel 7, § 2, tweede volzin, "toepassingsregels" in plaats van "toepassingsmodaliteiten". Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van de artikelen 16, tweede lid, en 20, tweede lid.

Artikel 16

1. Er dient te worden aangegeven door welke instantie de in artikel 16, eerste lid, bedoelde toelating wordt verleend.

2. Er kan worden overwogen een gelijkaardige bepaling in te voeren als die van artikel 18, derde lid, van het decreet van 17 juli 2000, waarin aan de Vlaamse regering delegatie wordt gegeven om de rechten en verplichtingen vast te stellen van de houders van een toelating voor het aanleggen van een elektrische leiding.

Artikel 19

De Raad van State, afdeling wetgeving, vestigt er de aandacht op dat in het decreet van 17 juli 2000 het systeem van groenestroomcertificaten wordt ingesteld door het decreet zelf, terwijl in het ontworpen decreet voor de Vlaamse regering slechts een mogelijkheid wordt gecreëerd om een systeem van groenewarmtecertificaten in te stellen.

Vraag is of zulks beantwoordt aan de bedoeling van de stellers van het ontwerp.

Artikel 21

De bepaling onder het ontworpen artikel 23, § 5, van het decreet van 17 juli 2000 (artikel 21, § 4, van het ontwerp) wordt beter opgenomen als een tweede lid van artikel 24 van dat decreet.

.../...

Artikel 22

Artikel 22 wordt beter opgevat als een wijzigingsbepaling van artikel 27, § 1, van het decreet van 17 juli 2000, aangezien de te wijzigen benaming "reguleringsinstantie" door die bepaling werd ingevoerd en die bepaling bijgevolg beter formeel wordt aangepast.

Artikel 26

Krachtens de ontworpen artikelen 26 en volgende wordt, vanaf een door de Vlaamse regering te bepalen datum, een heffing ingesteld op de exploitatie van een aardgasdistributienet.

Die heffing wordt berekend op een hoeveelheid aardgas uitgedrukt in gigawattuur, die gelijk is aan de hoeveelheid aardgas die jaarlijks wordt "geïnjecteed" op het aardgasdistributienet, verminderd met de hoeveelheid aardgas die jaarlijks vanuit het aardgasdistributienet op een ander aardgasdistributienet wordt geïnjecteed.

In de memorie van toelichting wordt uitgelegd waarom, naar het inzicht van de stellers van het ontwerp, de bij de voornoemde artikelen ingevoerde belasting niet hetzelfde voorwerp heeft als, eensdeels, de federale belasting ingesteld bij de wet van 22 juli 1993 tot instelling van een bijdrage op de energie ter vrijwaring van het concurrentievermogen en de werkgelegenheid en, anderdeels, de belasting over de toegevoegde waarde, zodat de door het

.../...

ontwerp ingestelde belasting niet in strijd zou zijn met artikel 170, § 2, van de Grondwet en de wet van 23 januari 1989 betreffende de in artikel 110, §§ 1 en 2, van de Grondwet (1) bedoelde belastingsbevoegdheid, die verbieden dat de gemeenschappen en de gewesten een belasting innen op een aangelegenheid waarop een federale belasting wordt geheven (2).

Aan de eerste auditeur-verslaggever bezorgde de gemachtigde van de regering nog de volgende bijkomende toelichting :

"Het non bis in idem principe m.b.t. de fiscale bevoegdheidsverdeling tussen de Federale Staat en de Gewesten houdt in dat de Gewesten geen belastingen mogen heffen op materies die reeds het voorwerp uitmaken van een federale belasting (cfr. artikel 172 G.W.; artikel 11 van de bijzondere financieringswet van 16 januari 1989 en artikel 1 van de wet van 23 januari 1989). De belastbare materie is het element, het feit, dat aanleiding geeft tot de belasting. De belastbare grondslag is het bedrag of de hoeveelheid waarop de belasting wordt berekend.

De heffing die nu wordt opgelegd aan de aardgas-distributienetbeheerders heeft als belastbare materie de publiekrechtelijke activiteit van exploitatie van het aardgasdistributienet. De exploitatie van het distributienet door de distributienetbeheerder omvat het in evenwicht houden van het net, het instaan voor een efficiënte, veilige en betrouwbare werking van het net en het onderhouden en uitbreiden van het net. De

(1) Thans artikel 170, §§ 1 en 2.

(2) Zie omtrent deze problematiek Arbitragehof, nr. 4/98, 21 januari 1998, overw. B.3 tot B.8 en Arbitragehof, nr. 86/2000, 5 juli 2000, overw. B.11.1 tot B.11.12.

reguleringsinstantie controleert de correcte uitvoering van deze taken door de distributienetbeheerder. De voorliggende heffing is bedoeld om de controle door de reguleringsinstantie te financieren. De decretale verantwoordelijkheden van de netbeheerders en de reguleringsinstanties staan derhalve volledig los van de levering van gas.

De belastbare materie van voorliggende heffing is derhalve fundamenteel verschillend van de belastbare materie van de BTW. De BTW is immers een omzetbelasting (cfr. artikel 1, § 1 W.B.T.W.) en wordt toegepast op de levering van goederen en diensten. Voorliggende heffing staat volledig los van enige omzet en wordt toegepast op de publiekrechtelijke activiteit van de exploitatie van het distributienet, zoals bepaald in het Aardgas-decreet.

Ook de belastbare grondslag van voorliggende heffing is verschillend van de belastbare grondslag van de BTW. De BTW is een individuele belasting berekend op de prijs die een tegenprestatie inhoudt voor de levering van een goed of een dienst en is als dusdanig volledig proportioneel met de hoeveelheid geleverd of vervoerd aardgas. Voorliggende heffing is een algemene heffing op de exploitatie van een aardgas-distributienet, waarbij de heffing forfaitair is vastgelegd volgens categorieën van hoeveelheden geïnjecteerd aardgas. Er werd immers geopteerd voor een forfaitaire heffing volgens categorieën van hoeveelheden geïnjecteerd aardgas, omdat deze hoeveelheden een goede parameter zijn voor de omvang en de totale kostprijs van de exploitatie van het net. Andere grondslagen zoals aantal kilometer leiding of aantal drukstations zijn praktisch moeilijk implementeerbaar aangezien deze niet bij mekaar opgeteld of met mekaar vergeleken kunnen worden.

Ook bij andere gewestelijke heffingen wordt er naast de gewestelijke heffing, BTW geheven door de federale staat zonder dat wordt geraakt aan de belastbare materie van de BTW. Dit is o.m. het geval bij de heffing ter bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (wet van 26/3/1971 gewijzigd bij decreet van 19/12/1998). Er wordt BTW geheven op de levering van water. Naast de BTW wordt een milieu-

.../...

heffing opgelegd. De belastbare materie van deze milieuheffing betreft immers, in tegenstelling tot de BTW, niet de levering van water, maar wel de watervervuiling. De financiering wordt, via het Minafonds, aangewend voor de waterzuivering.

Besluit : De exploitatie van een distributienet wordt door de Federale Staat nog niet belast en behoort dus nog tot de maagdelijke belastbare materies. Het Vlaamse gewest is derhalve bevoegd om hierop een belasting te heffen.".

Het verdient aanbeveling deze argumentatie in de memorie van toelichting te verwerken.

Artikel 27

Artikel 27 onderwerpt ook de aardgasnetbeheerders die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales, aan de bij artikel 26 ingestelde belasting.

Aan het Arbitragehof werd met betrekking tot artikel 26 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

"Schendt artikel 26 van de wet van 22 december 1986 (betreffende de intercommunales), in zoverre het op algemene wijze bepaalt dat de intercommunales, onverminderd de bestaande wetsbepalingen, vrijgesteld zijn van alle belastingen ten gunste van de Staat, evenals van alle belastingen door de provincies, de gemeenten of enige andere publiekrechtelijke persoon en in zoverre de vrijstelling geldt voor nieuwe belastingen ingevoerd na de inwerkingtreding van deze

.../...

wet, artikel 170, § 2, tweede lid, van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel ?" (1).

Gelet op zijn vaste adviespraktijk om geen stelling te nemen omtrent rechtsvragen die zijn opgeworpen in een voor een rechtscollege, in casu het Arbitragehof, hangend geding, onthoudt de Raad van State, afdeling wetgeving, zich van een onderzoek naar de verenigbaarheid van het ontworpen artikel 27 met de regels ter bepaling van de onderscheiden bevoegdheden van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten.

Artikel 35

Aangezien het niet de politierechtbank als zodanig, maar wel een politierechter is die de in artikel 35, derde lid, bedoelde machtiging geeft, schrijve men, zoals overigens gebruikelijk is in gelijkaardige teksten, "machtiging van de rechter in de politierechtbank" in plaats van "rechterlijke machtiging van de politierechtbank".

Artikel 36

Men schrijve in artikel 36, eerste lid, "zestig kalenderdagen" in plaats van "60 dagen" en in artikel 36, tweede lid, "nadere regels betreffende" in plaats van "nadere modaliteiten van".

(1) Zaak ingeschreven onder rolnummer 1833, bericht in B.S., 27 januari 2000, tweede editie.

Artikel 37

Men schrijve in artikel 37, tweede lid, "zestig" in plaats van "60".

Artikel 43

Artikel 43, § 4, kent middels een wijziging van artikel 569, 33°, van het Gerechtelijk Wetboek, aan de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheid toe om uitspraak te doen over beroepen tegen het opleggen van administratieve geldboeten waaromtrent de VREG een appreciatiebevoegdheid kan laten gelden.

Door deze bevoegdheidstoewijzing aan de rechtbank van eerste aanleg (1), conformeren de stellers van het ontwerp zich aan het arrest nr. 128/99 van 7 december 1999 van het Arbitragehof waarin wordt gesteld dat, om in overeenstemming te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het systeem van rechterlijk toezicht op het opleggen van administratieve sancties de rechter moet toelaten een beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen die

-
- (1) Luidens de memorie van toelichting is die bevoegdheidstoewijzing gegrond op de "impliciete bevoegdheden" bedoeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (en niet van de Grondwet zoals wordt gesteld). Het bepalen van de bevoegdheden van de rechtbanken is immers een door de Grondwet aan de "wet" toegewezen bevoegdheid (zie o.m. Arbitragehof, nr. 46/97, 14 juli 1997, overw. B.4) die op grond van artikel 19, § 1, eerste lid, van de voornoemde bijzondere wet door de decreetgever enkel kan worden betreden met toepassing van artikel 10 van die wet.

gelijk is aan die van het bestuur (1), wat inhoudt dat de rechter de hoogte van de administratieve geldboete moet kunnen verminderen wanneer het bestuur zelf een appreciatiebevoegdheid ten aanzien van dat bedrag kan uitoefenen (2).

Intussen heeft het Arbitragehof zich, evenwel met een gedeeltelijk anders samengestelde zetel (3), opnieuw uitgesproken over de grondwettelijk vereiste omvang van de rechterlijke toetsing van administratieve sancties, inzonderheid administratieve geldboetes. Dit gebeurde in het arrest nr. 127/2000 van 6 december 2000, waarin met be-

(1) Overw. B.15.

(2) Wanneer een gedraging zowel administratiefrechtelijk als strafrechtelijk kan worden gesanctioneerd - wat in het ontwerp slechts in een beperkt aantal gevallen zo is -, en de decreetgever de toepassing van artikel 85 van het Strafwetboek niet uitsluit met betrekking tot de strafrechtelijke sanctie, vloeit volgens het Arbitragehof uit het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie bovendien voort dat de rechter die de opgelegde administratieve sanctie dient te beoordelen, bij aanwezigheid van verzachtende omstandigheden in de mogelijkheid moet zijn de opgelegde administratieve geldboete te verminderen tot beneden het wettelijk vastgestelde minimumbedrag (Arbitragehof, nr. 40/97, 14 juli 1997, overw. B.7.1, tot B.7.3; Arbitragehof, nr. 45/97, 14 juli 1997, overw. B.7 tot B.7.3; Arbitragehof, nr. 128/99, 7 december 1999, overw. B.7 tot B.9), behalve, althans volgens het arrest nr. 127/2000, wanneer het tarief van de administratieve geldboetes beduidend lager is dan dat van de strafrechtelijke geldboete (Arbitragehof, nr. 127/2000, 6 december 2000, overw. B.11.1 tot B.11.7).

(3) Zodat het laatste arrest niet kan worden geacht te primeren op het vroegere.

trekking tot de aan de orde zijnde vraag het volgende wordt gesteld :

"B.14.1. Het eerste nieuw middel is afgeleid uit de schending door de artikelen 59 en 60 van het decreet van 19 december 1998, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met artikel 14 van het BUPO-verdrag, alsmede met de algemene beginselen van het strafrecht.

B.14.2. Volgens de Ministerraad vloeit uit de kwalificatie van de administratieve geldboete als straf voort dat zowel moet worden voldaan aan de procedurele als aan de materiële waarborgen van de rechtsbescherming vervat in de internationale mensenrechtenverdragen, in de Grondwet en in de algemene beginselen van het strafrecht. Dat zou met name de verplichting inhouden dat tegen de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete een beroep moet openstaan bij een rechtscollege met volle rechtsmacht. Artikel 60 van het decreet zou niet een dergelijke beroepsmogelijkheid voorzien.

B.14.3. De beslissing van de door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren om een administratieve geldboete op te leggen of de beslissing, op administratief beroep daartegen, van de Vlaamse regering zijn administratieve rechtshandelingen. Daartegen kan, enerzijds, een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State worden ingesteld of kan, anderzijds, een exceptie van illegaliteit bij elke rechter worden opgeworpen. Zowel de afdeling administratie van de Raad van State als de in artikel 159 van de Grondwet bedoelde rechtscolleges oefenen op voormelde administratieve rechtshandelingen een controle in rechte en in feite uit. Bovendien voldoen zowel de afdeling administratie van de Raad van State als voormelde rechtscolleges aan de eisen van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van artikel 14 van het BUPO-verdrag.

B.14.4. Het eerste nieuw middel van de Minister-raad kan niet worden aangenomen".

.../...

De verschillende antwoorden die in de arresten 128/99 en 127/2000 op de vraag naar de grondwettelijk vereiste omvang van de rechtsbescherming in verband met administratieve sancties worden gegeven, hebben een direct gevolg voor de beantwoording van de vraag naar de mogelijkheid voor de decreetgever om dienaangaande een bevoegdheid toe te wijzen aan de rechtbank van eerste aanleg.

Zoals reeds is opgemerkt, kan de decreetgever die bevoegdheid enkel uitoefenen op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Indien de leer van het arrest nr. 128/99 wordt gevolgd, is het toekennen van een specifieke bevoegdheid aan de justitiële rechter vereist om aan de betrokkenen de rechtsbescherming te waarborgen waarop zij krachtens de Grondwet recht hebben, zodat zeker is voldaan aan het in het genoemde artikel 10 neergelegde vereiste dat een op grond van dat artikel aangenomen bepaling noodzakelijk moet zijn voor de uitoefening van de bevoegdheid van de decreetgever.

Indien de leer van het arrest nr. 127/2000 zou worden gevolgd, is dit laatste minder zeker. De bij ontstentenis van een specifieke bevoegdheidstoewijzing aan een ander rechter op grond van het gemeen recht openstaande mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, afdeling administratie, in te stellen tegen de administratieve beslissing waarbij de administratieve

.../...

sanctie wordt opgelegd (1), volstaat dan om te voldoen aan de grondwettelijke vereisten inzake rechtsbescherming, zodat het alvast ter eerbiediging van die vereisten niet noodzakelijk kan worden geacht dat de decreetgever een specifieke bevoegdheidstoewijzing aan de justitiële rechter zou verrichten. Enkel wanneer men zou aannemen dat artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ook zou kunnen worden ingeroepen om de rechtsbescherming van de betrokkenen boven het grondwettelijk vereiste te verruimen, zou zulk een specifieke bevoegdheidstoewijzing doorgang kunnen vinden.

Gelet op de huidige stand van de rechtspraak van het Arbitragehof vermag de Raad van State niet meer dan te wijzen op de gevolgen van de divergentie in die rechtspraak. Het staat hem niet te zeggen of de leer van het arrest nr. 128/99, dan wel die van het arrest nr. 127/2000 de voorkeur verdient. Het is evenwel aanbevelingswaardig dat de decreetgever in de memorie van toelichting het instellen van het bij artikel 43, § 4, bedoelde beroep bij de justitiële rechter op een meer omstandige wijze dan thans het geval is, zou verantwoorden, rekening houdend met de onderscheiden hypothesen die uit de twee voornoemde arresten voortvloeien.

Hoofdstuk XI

(1) Alsmede de mogelijkheid om bij de justitiële rechter een exceptie van illegaliteit op te werpen binnen het raam van betwistingen omtrent de invordering van de administratieve geldboete.

Gelet op de inhoud van de in hoofdstuk XI opgenomen bepalingen, vervange men in het opschrift het woord "Overgangsbepalingen" door de woorden "Slot- en overgangsbepalingen".

Artikel 44

Men schrijve in artikel 44 "Zolang de beheerders van de VREG ..." in plaats van "Zolang de beheerders bedoeld in artikel 31 van het Elektriciteitsdecreet ...".

Slotopmerking

In heel de ontworpen tekst behoort op de interpunctie te worden gelet. Inzonderheid wanneer in een bepaling een deel van een artikel wordt geciteerd, behoort in dat citaat een komma te worden geplaatst na de vermelding van het nummer van het artikel en een komma na de onderverdeling van het artikel dat geciteerd wordt.

Na de vermelding van een artikelnummer in de tekst zelf van het ontwerp mag bovendien geen punt worden geplaatst.

.../...

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS,	assessoren van de
	E. WYMEERSCH,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, Eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door Mevr. K. BAMS, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

M. VAN DAMME